

Nr 52.

Av herr Svensson i Vä m. fl., angående lantbrevbäringens ordnande.

För strävandena att skapa likställighet i fråga om social standard mellan landsbygden och tätorternas befolkning spela kommunikationerna på landsbygden en betydande roll. Detta gäller inte bara järnvägs- och landsvägsförbindelserna, en god service beträffande postbefordringen utgör även en viktig del i ett välordnat kommunikationsväsende. Postförhållandena på landsbygden lämna mycket övrigt att önska. Utvecklingen på detta område har under senare tid snarare gått mot en försämring än mot en förbättring. Mindre poststationer ha indragits och lantbrevbäringslinjer sammanslagits, varigenom postförsändelsernas utdelning i många fall avsevärt försenats.

Svenska postmannaförbundet har nyligen hos generalpoststyrelsen hemställt att flertalet lantbrevbärare skola använda vanlig trampeykel i sitt arbete. Enligt förbundets förslag böra de icke använda motorfordon, exempelvis lättviktsmotorcyklar, vid sina tjänsteresor för utdelning av post. Meningen med detta förslag synes vara den, att lantbrevbärarna böra erhålla så många tjänstgöringstimmar per dag, att de skola kunna bli ordinarie tjänstemän. Skulle lantbrevbärarna tillåtas använda sig av ett färd sätt, som tar en avsevärt kortare tid i anspråk för utdelningen av postförsändelser, skulle brev bärarna erhålla en lön, som inte står i överensstämmelse med den verkliga arbetstiden, hävdar förbundet.

Man kan förstå de synpunkter postmännens fackorganisation lägger på denna fråga, men de kunna absolut icke godkännas av den allmänhet, som skall betjänas genom lantbrevbäringslinjerna. Om lantbrevbärarna åläggas att använda ett långsammare färd sätt, så går detta ut över allmänheten och betyder ett avsevärt steg bakåt för postbefordringen på landsbygden. Ett exempel må anföras. En lantbrevbärare, som varje söckendag har att befara en sträcka på 35 km, behöver använda cirka 185 timmar per månad för postutbäringen, om han använder vanlig cykel. Åker han däremot på en lättviktsmotorcykel, kan körtiden nedbringas till cirka 125 timmar per månad. Genom detta färd sätt vinner han dels tid för sig själv, och dels kan han utlämna postförsändelserna till allmänheten tidigare än om han skulle använda det långsammare färd sättet med vanlig cykel. Härtill kommer att en lantbrevbärare, som åker lättviktsmotorcykel, kan medföra en tyngre last. Han kan således taga med sig postpaket, som vederbörande mottagare i annat fall själv måste hämta vid postanstalt. Denne får således resa en i de flesta fall lång väg för att hämta paketet. Har lantbrev-

bäraren egen bil kan servicen för allmänheten bli ännu bättre. Vid dåliga väderleks- och vägförhållanden äger lantbrevbäraren rätt att på generalpoststyrelsens bekostnad använda hyrbil för postbefordringen. Denna utgift skulle postverket besparas, om brevbäraren ägde tillgång till eget motorfordon.

Vi ifrågasätta om det kan vara riktigt och rimligt att söka göra hela lantbrevbärarkåren till en heltidsanställd tjänstemannakår. För närvarande ha många lantbrevbärare postbefordringen som en biförtjänst vid sidan av annat yrkesarbete, lantbrevbärarna äga småbruk eller arbeta med något hantverk eller dylikt. Om lantbrevbäraren ökar färdtakten på sin linje, så vinner han en eller ett par timmar per dag, som kunna användas för produktivt arbete inom jordbruket eller hantverket eller annan näringsgren. Dessutom blir vinsten en förbättrad service för allmänheten, och detta bör ju vara postverkets uppgift.

Enligt vår mening böra således lantbrevbärarna äga möjlighet att välja lämpligt färd sätt och därvid se till, att allmänhetens krav på en god service i möjligaste mån tillgodoses. Postbefordringen på lantbrevbäringslinjerna bör lämpligen ordnas som ett ackordsåtagande med förständigande för lantbrevbärarna att, om inga naturhinder eller olyckor inträffa, ha genomfört turen på en maximerad tid, som bestämmes med hänsyn till väglängd, vägnas beskaffenhet, genomsnittliga antalet postförsändelser, stopp- och inlämningsställen m. m. Om lantbrevbäraren genom att använda eget motorfordon kan nedbringa tiden för utdelningen av postförsändelserna bör han icke straffas därför genom nedsättning av hans lön.

Till sist vilja vi också framhålla, att indragning av mindre poststationer icke bör ske och att ej heller mindre lantbrevbäringslinjer sammanslås till större i de fall detta kommer att föra med sig, att de längst bort boende abonnenterna få sin morgonpost först långt fram på kvällen. Landsbygdens postförhållanden böra icke få försämrats på detta sätt.

Med anledning av vad som sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte uttala, att färd sättet för brevbärare på lantbrevbäringslinjerna måtte ordnas i huvudsaklig överensstämmelse med vad som här ovan angivits.

Stockholm den 19 januari 1951.

Gustaf Svensson
i Vä.

Sven J. Vigelsbo.

J. W. Pettersson
i Norregård.

Hj. R. Nilson
i Spånstad.

E. Pettersson,
Ersbacken.

I motionens syfte instämmer:

Abel Andersson.